

Μαρία
Παπαγιάννη

ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΗΡΘΑΝ

ΤΑ ΜΙΟΥΧ
ΠΑΝΩ!

Εικονογράφηση
Πέτρος
Χριστούλιας

*Στον Οδυσσέα
και στη Σοφία που μεγαλώνει,
για να θυμάται ότι καμιά φορά τα καλύτερα ταξίδια
γίνονται όταν έρθουν τα κάτω πάνω*

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ...»

«Δηλαδή πόσο κάτω, μαμά;»

«Εκεί που οι ρίζες των δέντρων δε φτάνουν...»

«Τόσο μόνο;»

«Εκεί που το φως του ήλιου και της σελήνης δε φωτίζει...»

«Τόσο μόνο;»

«Εκεί που δεν ακούγονται τα τζιτζίκια όταν τζιτζικίζουν, τα κοκάρια όταν κακαρίζουν, τα σκυλιά όταν γαβγίζουν, τα παπιά όταν παπίζουν... Εκεί που δεν ακούγονται και τα μωρά όταν κλαίνε...»

«Έχει παιδιά εκεί;»

«Κάτσε να σου πω την ιστορία απ' την αρχή».

Κάτω από τη γη, εκεί που οι ρίζες των δέντρων δε φτάνουν, εκεί που το φως του ήλιου δε φωτίζει, εκεί που δεν ακούγονται τα τσιτζίκια όταν τσιτζικίζουν, τα κοκόρια όταν κακαρίζουν, τα σκυλιά όταν γαβγίζουν, τα παπιά όταν παπίζουν και τα μωρά όταν κλαίνε, ζούσε ένα μικρό αγόρι...

Ένα αγόρι τόσο διαφορετικό απ' όλα τα αγόρια της γης.

Δεν του αρέσει να πηδάει, να κλοτσάει, να τσιρίζει, να κάνει σκανταλιές.

Ένα καλικαντζαράκι τόσο διαφορετικό απ' όλα τα καλικαντζαράκια της κάτω γης.

Τον λένε Νείθαν κι έχει ύψος δυο παλάμες τη μια πάνω στην άλλη. Για την ηλικία του δεν είναι και πολύ κοντός. Αντιθέτως μάλιστα θα τον έλεγες ψηλό. Για την ηλικία του βεβαίως. Γιατί υπάρχουν και καλικαντζαράκια που είναι και τρεις παλάμες ψηλά τη μια πάνω στην άλλη. Ο παππούς του Νείθαν είναι ο κοντύτερος σε όλη την κάτω γειτονιά. Αλλά μάλλον ο Νείθαν δε θα του μοιάσει, γιατί κάθε πρωί που ξυπνάει η μαμά του και ο μπαμπάς του τον τραβάνε ο ένας από τα πόδια κι ο άλλος από τα χέρια για να ξεχειλώσει. Ο παππούς όλο κουνάει το κεφάλι του:

«Χάλασε ο κόσμος. Κάποτε το να ήσουνα κοντός ήταν προτέρημα. Κοντός και γρήγορος, λέγαμε. Ψηλός και άχαρος. Μωρέ, τι θέλετε να το κάνετε το παιδί; Τέρας; Ακόμα λίγο να ψηλώσει και θα μοιάζει —φτου φτου, μακριά από μας!— με τον... ακατονόμαστο».

Ο Νείθαν σε φυσικό μέγεθος

Ο παπούς δε θέλει να πάει η μέρα του άσχημα – γι' αυτό ποτέ δε λέει τη λέξη, την πιο κακιά σε όλα τα έγκατα της γης.

«Παπού, άνθρωπο θέλεις να πεις;»

«Βρε σκατοκατσούλι, τι ξεστόμισες πάλι! Γέμισε γρήγορα το θυμιατό μου!»

Πόσο βαριέται ο Νείθαν αυτές τις προλήψεις του παπού του. Γεμίζει ένα τενεκεδάκι που ο παπούς το λέει θυμιατό με κουραδάκια ποντικών κι αυτός τα ανάβει κι αρχίζει πάλι την αγιομουρμούρα:

«Ξουτ... ξουτ... Νείθαν παιδί μου, πότε θα γίνεις σωστός καλικάντζαρος; Πότε θα κάνεις περήφανους τους γονείς σου, που ολημερίς ανοίγουνε λαγούμια στη γη για να ζεις εσύ και τα άλλα αδερφάκια σου με όλες τις ανέσεις;»

«Ναι, παπού...»

«Και μην ξεχνάς, οι ακατονόμαστοι είναι κακομούτσουνοι, κακόγουστοι, κακότροποι. Κακή μέρα να 'χουν. Για να μη μιλήσω για το πώς βρομάει το στόμα τους... Μπλιαχ!»

«Συγγνώμη, παπού μου. Σου υπόσχομαι ότι θα αλλάξω.»

Κάτω από τη γη ζει ένα μικρό αγόρι...
Ένα αγόρι τόσο διαφορετικό από όλα
τα αγόρια της γης. Ένα καλικαντζαράκι
τόσο διαφορετικό από όλα τα καλικαντζαράκια
της γης. Ο σοφός παππούς του του εξηγεί ότι
τα παλιά χρόνια οι άνθρωποι τους έκλεψαν
τις πολύτιμες πέτρες που γι' αυτούς ήταν ιερές.

Στο ταξίδι του στην πάνω γη ο Νέιθαν
θα καταλάβει ότι τίποτα δεν είναι απόλυτο
κι ότι υπάρχουν πολλές αλήθειες,
όπως υπάρχουν άνθρωποι πολλοί
και διαφορετικοί.

4+

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr